

dere kunne ske inden for rammerne af formålsbestemthedsprincippet i persondatalovens § 5, stk. 2, og persondatalovens §§ 6-8 og 11. Efter formålsbestemthedsprincippet i persondatalovens § 5, stk. 2, skal indsamling af oplysninger ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål, og senere behandling må ikke være uforenelig med disse formål.

Den foreslåede § 42 a, stk. 4, hvorefter en patient kan frabede sig indhentning af oplysninger, skal ses i lyset af persondatadirektivets bestemmelse om indsigelsesret, jf. artikel 14, litra a. Det fremgår af denne bestemmelse, at medlemsstaterne skal indrømme den registrerede ret til af vægtige legitime grunde, der vedrører den pågældendes særlige situation, til enhver tid at gøre indsigelse mod, at personoplysninger om den pågældende gøres til genstand for behandling, medmindre andet er bestemt i den nationale lovgivning; i tilfælde af berettiget indsigelse må behandlingen ikke længere omfatte de pågældende oplysninger. Bestemmelsen er implementeret mere generelt i persondatalovens § 35.

Lovforslagets § 42 a, stk. 4, kan betragtes som en specifik implementering af indsigelsesretten inden for sundhedssektoren, idet bestemmelsen giver den registrerede (patienten) ret til at fremsætte indsigelse mod behandling (indhentning) af oplysninger efter stk. 1. Bestemmelsen indebærer endvidere, at behandlingen ikke må ske efter stk. 1, hvis patienten frabeder sig dette efter den foreslåede § 42 a, stk. 4.

4.2.2. Samtykke til videregivelse i forbindelse med behandling af andre patienter

Formuleringen af de nuværende bestemmelser i sundhedslovens § 41 og § 43 kan give anledning til tvivl om, hvilke regler der finder anvendelse ved videregivelse af helbredsoplysninger m.v. med en patients samtykke til brug for behandling af en anden patient.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet ønsker med den foreslåede § 1, nr. 5, at sikre, at en patient kan give samtykke til videregivelse af helbredsoplysninger m.v. til sundhedspersoner til brug for behandling af andre patienter. Derfor tilføjes det i samtykkereglen i § 41, stk. 1, at der kan gives samtykke til videregivelse i forbindelse med behandling af andre patienter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, og de specielle bemærkninger.

4.2.3. Videregivelse af udskrivningsbrev

Efter den gældende bestemmelse i sundhedslovens § 41, stk. 2, nr. 1, kan en sygehuslæge uden patientens samtykke videregive helbredsoplysninger m.v. til en alment praktiserende læge, uanset om den alment praktiserende læge har henvist patienten til behand-

ling, og til en praktiserende speciallæge, der har henvist patienten til sygehusbehandling, når videregivelsen er nødvendig af hensyn til et aktuelt behandlingsforløb for patienten, og videregivelsen sker under hensyntagen til patientens interesser og behov.

Hvis den pågældende speciallæge ikke skal handle patienten mere, kan speciallægen efter de gældende regler ikke få sådanne oplysninger. Alene patientens alment praktiserende læge er omfattet af den nuværende adgang efter § 41, stk. 2, nr. 2, til videregivelse af udskrivningsbreve fra en læge, der er ansat i sygehusvæsenet, hvis behandlingen ikke skal fortsætte hos egen læge og uanset om den alment praktiserende læge har henvist patienten til behandling.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet foreslår, at der af hensyn til kvalitetssikring af patientbehandlingen gives mulighed for, at en sygehuslæge uden samtykke fra patienten tillige kan videregive et udskrivningsbrev til en praktiserende speciallæge, der har henvist patienten til sygehusbehandling, uanset at vedkommende ikke længere er i behandling hos speciallægen. Udskrivningsbrevet er et vigtigt element i en faglig tilbagemelding fra sygehusene til de praktiserende speciallæger, der har henvist patienten til behandling og forslaget vil således medvirke til at øge disse praktiserende speciallægers viden og behandlingskvalitet.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder det endvidere afgørende, at der for patienten ikke er forskel på behandlingskvaliteten og sammenhængen mellem primær og sekundær sektor, alt efter om patienten har været undergivet behandling på et offentligt sygehus, eller om patienten inden for rammerne af det frie og udvidede frie sygehusvalg har været i behandling på et privatejet sygehus eller en privat klinik m.v.

På den baggrund foreslås det, at også en læge, der er ansat på et privatejet sygehus eller klinik m.v., uden patientens samtykke kan videregive et udskrivningsbrev til patientens alment praktiserende læge eller til den praktiserende speciallæge, der har henvist patienten til behandling. Det forudsættes, at der er tale om en behandling, der er ydet efter aftale med et regionsråd eller en kommunalbestyrelse i henhold til sundhedsloven. Bestemmelsen omfatter således også en behandling, der finder sted i privat regi, som sker inden for rammerne af regionsrådets ansvar for sygehusydelse, dvs. behandling som er aftalt med og dermed betales af det offentlige. Patienten vil kunne frabede sig, at udskrivningsbreve videregives til den alment praktiserende læge eller til den praktiserende speciallæge, der har henvist patienten til behandling, jf. § 41, stk. 3.

Ved en behandling i privat regi, som betales af patienten selv eller andre private, vil en eventuel videre-